

Η χρυσή ομάδα της Νάουσας 1970 - 73

Μνήμες από την εποχή με τα μεγαλύτερα ταλέντα του ποδοσφαίρου της Νάουσας, με το ξερό γήπεδο και τις γεμάτες εξέδρες...

Γράφει ο **Κώστας Δ. Μπλιάτσας**

Εμείς οι Ναουσαίοι της -ας την πούμε έτσι- εσωτερικής διασποράς, έχουμε ορισμένα σημεία αναφοράς που μας συνδέουν με τη γενέθλια πόλη. Είναι οι αναμνήσεις μας, το Ολοκαύτωμα που συμβολίζει την προσφορά στους Εθνικούς Αγώνες, τα σχολικά χρόνια και η γειτονιά που μεγαλώσαμε, το καρναβάλι, οι μεγάλες γιορτές της Χριστιανοσύνης με τα ωραία έθιμα, όπως ο καρτσιούνος, αλλά και η μπάλα. Η ομάδα της Νάουσας που για αρκετές φορές στο παρελθόν μας έκανε περήφανους. Γενιές ολόκληρες μεγάλωσαν, που λέει ο λόγος, στο γήπεδο. Εζησαν στιγμές συγκίνησης, φώναξαν, ιδρώσαν από αγωνία, ζητωκραύγασαν και κάποιες φορές αποδοκίμασαν, αν και ο χουλιγκανισμός δεν ταιριάζει με τη φυσική ευγένεια των Ναουσαίων.

Στο γήπεδο της Νάουσας αναστέναζε η πόλη για τρεις τουλάχιστον δεκαετίες. Το διακογιάννιο "αρχίζει το ματς- παράτα με τώρα" ταιριάζει απόλυτα και ποιοτικά και ποσοτικά με το φαινόμενο της κοσμοπλημμύρας στις κερκίδες, αλλά και στο λόφο του Αγίου Θεολόγου, όπου έδιναν το δικό τους ραντεβού οι τζαμπατζήδες, τα χρόνια του εξήντα και του εβδομήντα.

Στεναχωριέμαι ειλικρινά, που εδώ και πολύν καιρό, όταν ανταμώνω με συμπολίτη στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη, ακόμα και στο εξωτερικό, δεν τον ρωτάω πια, ούτε αυτός ρωτάει, για το "τι κάνει φέτος η "Ναουσάρα". Επεσε το ενδιαφέρον, όπως και να το κάνουμε. Αλλάξε ο τρόπος ζωής των ανθρώπων, πολλά αυτοκίνητα, πάμπολλες επιλογές για διασκέδαση και φυγή προς τα μεγάλα αστικά κέντρα, τηλεόραση, ίντερνετ και τόσα άλλα. Ίσως φταίει και η αναξιοπιστία του αθλήματος, η κακιά εμπειρία της μοναδικής μας παρουσίας στην Α' Εθνική ή και το ότι οι

διοικούντες δεν σεβάστηκαν την "παράδοση" που λέει ότι για να δεις γεμάτο γήπεδο θα πρέπει οι πιο πολλοί παίχτες με τα κυανόλευκα να είναι ναουσαίοι.

Αυτό το θέμα συζητούσαμε με φίλο, καλοκαίρι του 2000, πλέον για να καταλήξουμε στο ότι η καλύτερη περίοδος ήταν εκείνη του Αρη Κωνσταντινίδη, του Γιακουμή και του Μουρατίδη, του Αργυρού και του Αντιφάκου.

"Είκοσι χρόνια έχει να εμφανιστεί τέτοια ατμόσφαιρα, τέτοιος ενθουσιασμός", γυρίζω και του λέω. Και αμέσως μετά παγώνω... Ποιά είκοσι χρόνια; Τρεις ολόκληρες δεκαετίες συμπληρώθηκαν από τότε που η Νάουσα ξεκίνησε από την ΕΠΣΚΔΜ για να κάνει μέσα σε λίγους μήνες, όλη την Ελλάδα να μιλάει γι' αυτήν. Ήταν η πιο γοητευτική περίοδος του ναουσαϊκού ποδοσφαίρου, οι τρεις σεζόν 1970-71, 1971-72 και 1972-73 που αποτέλεσαν αντίστοιχα τη μάχη της ανόδου στη Β' Εθνική και τον πρωταθλητισμό σ' αυτήν, από την πρώτη χρονιά κιόλας.

Η αρχή έγινε το καλοκαίρι του 1970 με τον ερχομό στη Νάουσα δύο άσσων του ΠΑΟΚ: Του αξέχαστου Γιάννη Γιακουμή και του Τούλη Μουρατίδη που είχαν φάει με το κουτάλι την Α' Εθνική από τις αρχές της δεκαετίας του '60. Μεγάλος φορ ήταν ο πρώτος. Δεινός κεφαλαιόσφαιριστής, με αίσθηση του γκολ, αν και λίγο αργός πλέον, στις κινήσεις. Ο Μουρατίδης ήταν οργανωτής και εμπνευστής της ομάδας. "Εβλεπε" όλο το γήπεδο, "διάβαζε" τον αντίπαλο και από αυτόν περίμενε η ομάδα τη σωστή αντίδραση στα δύσκολα. Επίσης αυτός κτυπούσε τα πέναλτι και κατά κανόνα η μπάλα πήγαινε στα δίχτυα.

Θυμάμαι το γήπεδο να γεμίζει ακόμα και στις

προπονήσεις. Ήταν μια εποχή που το ποδόσφαιρο γενικά στην Ελλάδα έκλεβε καρδιές. Ίσως βόλευε και το αυταρχικό καθεστώς της εποχής ένα τέτοιο κλίμα. Δεν θέλω να πολιτικολογήσω, αλλά το 1970-71 ήταν η χρονιά που ο Παναθηναϊκός πήγε στο Γουέμπλεϋ και που η ασπρόμαυρη τότε τηλεόραση του ΕΙΡ και της ΥΕΝΕΔ άρχισε να δείχνει ματς Α' Εθνικής. Τούτο όμως ούτε κατ'ελάχιστο μειώνει την αξία του ποδοσφαιρικού φαινομένου της Νάουσας, το οποίο θυμόμαστε σήμερα μέσα απ' αυτό το σημείωμα.

Προπονητής ήταν ο "Φόρης ο λεβέντης" όπως έλεγε το ναουσαϊκό αυτοσχέδιο τραγουδάκι της εξέδρας. Ο Νικηφόρος Γεντζής της χρυσής ομάδας του ΠΑΟΚ στα τέλη του 50.

Δύο μεγάλα σουξέ της εποχής επιστράτευσε η τεράστια για τα δεδομένα της εποχής, εξέδρα της Νάουσας. Το "Ντιρλαντά" και το "Να, να, να, να, hey-hey goodbye"!

*"Βρε ντιρλαντά - ντιρλαντα ντα
και γκολ θα βάλουμε πολλά
και η ομάδα η καλή
θα πάει στη Β' Εθνική"
(Οπερ και εγένετο!)*

Οι ποδοσφαιριστές της Νάουσας παρομοιάζονταν με μεγάλους άσσους της εποχής όπως ο Κούπερ, ο Εουσέμπιο, ο Σιδέρης ο Δομάζος ή και ο Πελέ...

Ηγέτες της "θύρας" των φανατικών ήταν ο Φανούρης, ο Παύλος ο Ιωσηφίδης, ο Αλέκος Παπαϊωάννου και άλλοι που αδυνατώ να θυμηθώ.

Την ομάδα πλαισίωναν μεγάλα, αυθεντικά ταλέντα, που γεννήθηκαν στις αλάνες της Νάουσας: Ο Σπύρος Σιούγγαρης - που τον θυμάμαι μικρός, να παίζει στη Βύρωνος και στο πάρ-

κο να τριπλάρει μέχρι... το βράδυ- ο Τάκης Αργυρός "απ' τον Αγία Σωτήρη" -σπουδαίος πλάγιος μπακ, που έπαιξε και στην ΑΕΚ με επιτυχία- ο Μάρκος Αντιφάκος - τεχνίτης και ακούραστος, τό λεγε η ψυχή του παρά το μικρό μπόι - ο Αργύρης Δημητράκης - πλεί μπόου της εποχής γιε-γιές, αλλά και σπουδαίος παίχτης με φαρμακερό αριστερό σουτ- ο Νιόνιος ο Μπεσλίκας - σέντερ μπακ με πολλά προσόντα- και βέβαια ο φυσικός ηγέτης της ομάδας ένας σκόρερ σπάνιας επιδεξιότητας ταχύτατος εξτρεμ και εξαιρετικού ήθους αθλητής, ο Αρης ο Κωνσταντινίδης.

Θυμάμαι πως όλη η πόλη είχε στεναχωρηθεί από μια άδικη αποβολή του Αρη με ματς με τον Αλμωπό Αριδαίας, σε ένα ματς με 5.000 κόσμο, μέσα στη Νάουσα, τον χειμώνα του 1970. Το ματς είχε λήξει 1-0 υπέρ της ομάδας μας και οι αντίπαλοι, οι οποίοι διεκδικούσαν επίσης τον τίτλο, "έστειλαν" έναν τρίτης κατηγορίας αναπληρωματικό τους, να χτυπήσει εν ψυχρώ τον Κωνσταντινίδη. Μέσα στην αναμπουμπούλα ο διαιτητής απέβαλε και "θύτη" και "θύμα" μαζί...

Μαζί με τους προαναφερθέντες, έπαιζαν, κάνοντας πολύ καλό παιχνίδι και ο "πελέ" της πόλης Κακούδης -και μέγα χιουμορίστας- ο γκολκίπερ Ανδριώτης, ο μπακ και αρχηγός Γιάννης Χατζησάββας, ο Λογδανίδης, ο Παυλίδης, οι πολύ νεαροί τότε Τασιώνας και Γκόγκας, ο δαιμόνιος

εξτρέμ Θεσσαλονικιός, ο φιλότιμος χαφ Χιονίδης, ο Σταύρος Βαλσάμης κ.α.

Το "μαράζι" των φιλάθλων εκείνο τον καιρό ήταν το πως θα ξαναγυρίσουν στην ομάδα ο Ζήσης Μήττας -που έπαιζε στον Αρη Θεσσαλονίκης και όλη η Νάουσα τον είχε δει στην τηλεόραση στο ματς με την Τσέλση στο Λονδίνο - Ο Μάρκος ο Γιάντσης, που μετά τον Αρη έπαιζε στην Καστοριά- και ο Τέλης Μπατάκης που ήταν βασικό στέλεχος του Ηρακλή. Ο Μήττας και ο Γιάντσης με το που ανέβηκε η ομάδα στη Β' Εθνική ξαναφόρεσαν στη φανέλα της Νάουσας. Ο Τέλης όμως έμεινε στον Ηρακλή, του οποίου σήμερα είναι πετυχημένος παράγων.

Στα παραλειπόμενα της εποχής μπορεί κανείς να αναφέρει τη συμμετοχή στο ίδιο πρωτάθλημα (ΕΠΣΚΑΜ) της ομάδας του Κοπανού, την έδρα του οποίου εκπόρθησε η Νάουσα με 3-0 σε ένα ματς με πολύ φανατισμό μεταξύ των φιλάθλων όπου φύσαγε πολύς αέρας. Επίσης τη συμμετοχή της Αλεξάνδρειας η οποία, παρά το γεγονός ότι είχε καλή ομάδα, ηττήθηκε δύο φορές από τη Νάουσα και της Σκύδρας, η οποία μας καρδιοχτύπησε στην έδρα της πριν χάσει στο 90ό λεπτό. Ο καλύτερος παίχτης της Σκύδρας μάλιστα, ο Κυζιρίδης, φόρεσε το επόμενο καλοκαίρι τη φανέλα της Νάουσας. Στην προεμέρα της Β' Εθνικής με την Ορεσιάδα είχε βάλει τέσσερα γκολ! Ένας άλλος αντίπαλος, ο Γρηγοριάδης της Αριδαίας, έπαιξε κι αυτός με επιτυχία και φιλότιμο απ' ότι θυμάμαι στη Νάουσα. Για την εξέδρα ήταν ο σκληρός αλλά πάντα έντιμος "Γούλης".

Το πιο "ψυχοβγαλτικό" ματς ήταν αυτό στο Μακροχώρι με την τοπική Δόξα, που έληξε 1-1, μέχρι που ο Γιακουμής, στις καθυστερήσεις με κεφαλιά -τι άλλο;- έβαλε τα πράγματα στη θέση τους.

Εκείνη τη χρονιά η Νάουσα έκανε περίπατο: Μόνο νίκες πλην μιας ισοπαλίας με την Αριδαία εκτός έδρας. Επρεπε να περάσει όμως και τους τελικούς αγώνες με πρωταθλητές άλλων Ενώσεων της Μακεδονίας για να πάει στην πολυπόθητη Β' Εθνική. Εκεί έπαιξε, αν θυμάμαι καλά, με τα Μουδανιά, τη Νεάπολη Θεσσαλονίκης (ο μετέπειτα Μακεδονικός;) και τον Πυρσό Γρεβε-

νών.

Οι παλιότεροι δεν πρόκειται να ξεχάσουν το ματς Νάουσας - Πυρσού το οποίο διεξήχθη υπό καταρρακτώδη βροχή την Ανοιξη του 1971. Μέσα στο γήπεδο είχε 3.000 Ναουσαίους και 1.000 ενθουσιώδεις Γρεβενιώτες οι οποίοι είδαν την ομάδα τους να προηγείται με 2-0 μέσα στη Νάουσα, στο πρώτο δεκάλεπτο του αγώνα, ύστερα από παιδαριώδη λάθη της άμυνας αλλά και λόγω του κακού αγωνιστικού χώρου. Με κόπους και βάσανα η Νάουσα ισοφάρισε: 2-2. Το τρίτο γκολ της Νάουσας ίσως να μην μπήκε ποτέ! Η μπάλα σε ένα σουτ του Γιακουμή κατ' άλλους μπήκε κανονικά στα δίκτυα και κατ' άλλους απλώς χτύπησε από την έξω μεριά τους. Το γεγονός είναι ότι ο επόπτης έτρεξε προς τη σέντρα και ο διαιτητής συμφώνησε κατακυρώνοντας το τέρμα. Οι Γρεβενιώτες φίλαθλοι αισθανόμενοι πως αδικούνται έσπασαν τα κάγκελα της δικής τους εξέδρας και μπήκαν οργισμένοι στο γήπεδο. Εγιναν επεισόδια τα οποία όμως ευτυχώς έληξαν χωρίς θύματα.

Η Νάουσα τότε είχε ομάδα καλύτερη από πολλές της Β' Εθνικής και ίσως και της Α' Εθνικής. Είχε νικήσει τη δευτεραθλήτρια Ελβετίας Σω Ντε Φον με 2-1 σε φιλικό ματς, όπως και τον Εδεσσαϊκό, τη Βέροια και άλλα ισχυρά συγκροτήματα. Το ματς όμως με τα Γρεβενά έμεινε για χρόνια χαραγμένο στη μνήμη των φιλάθλων και όχι μόνο των Ναουσαίων.

Το 1980 πια, όταν βρέθηκα να εργάζομαι νεαρός συντάκτης στη "Θεσσαλονίκη", με ρώτησε ο Σταύρος Ρεπανάς, διευθυντής τότε του αθλητικού τμήματος: "Για πες μου τελικά ήταν γκολ εκείνο του Γιακουμή με τα Γρεβενά";

Ακόμα και σήμερα δεν έχω απάντηση. Απ' ότι ξέρω ακόμα και οι απόψεις των ποδοσφαιριστών διχάζονται!

Εκείνη η χρυσή εποχή της ποδοσφαιρικής Νάουσας 1970-72 αξίζει να τύχει μεγαλύτερης αναφοράς και έρευνας ίσως. Διότι τότε οι αντίπαλοι, όπως λένε οι παλιοί, "έχαναν το ματς μέσα από το πούλμαν, μόλις έστριβαν από τη διασταύρωση"!!!